

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת
ראה
כ"ה אב
תש"פ

1038

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:48 | 7:03 | 6:57 | 7:07

מוצאי שבת 8:01 | 8:03 | 8:04 | 8:01

רבינו תם 8:40 | 8:42 | 8:43 | 8:40

שבת מברכין, ראש חודש בימים חמישי שישי המולד בליל רביעי בשעה 2:54 ו-16 חלקים

הילולא
דצדיקיא

- כה - רבי שמואל מיוחס
- כו - רבי יואל טיטלבוים האדמו"ר מסאטמאר
- כז - רבי יהודה משה פתייה
- כח - רבי אברהם חיים עדס
- כט - רבי יעקב בירדוגו מח"ס 'שופריה דיעקב'
- ל - רבי יהודה לביא רבה של טריפולי
- א - רבי שמואל די אבילא

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

ללא תורה האדם נתון תחת שליטת המזיקים

ולקיים את רצונו בלבב שלם, וזה מתבטא בין היתר שהאדם נבחן האם ברגע שיודע הוא שהתורה אוסרת עליו מאכל כלשהו אף על פי שהוא תאב לו - ותיכף ומיד פורש ממנו ונמנע מאכילתו, הרי בכך הוא מוכיח את נאמנותו לבורא עולם. והקב"ה משתבח בו ואומר לו "עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר" ועל ידי זה הוא זוכה שברכות התורה יחולו על ראשו. אולם מי שאין בידו תורה ומצוות, והולך אחר עצת יצרו הרע ומתנהג כעבד הממרה את פי אדונו - הרי הקללה תרדפהו, מפני שלא תורה האדם נתון תחת שליטת המזיקים והמשטינים, וכוח הקליפה הטמאה רובצת עליו רח"ל.

ומעתה יובן מדוע הוצרכו בני ישראל לקבל רשות מפרעה הרשע כדי לצאת ממצרים, מפני שעדיין לא היה בידם את כח התורה. עם ישראל בהיותם במצרים היו ערטילאיים וריקים מתורה ומצוות, וכיוון שלא היה בידם את כח התורה - הרי בעל כרחם הם היו נתונים לשליטת פרעה הרשע שהיה סמל לקליפה הטמאה ולכן היו זקוקים לקבל את רשותו. וצער גדול היה לבורא העולם מדבר זה שעם כל האותות והמופתים שעשה עמהם בתוככי מצרים - בכל זאת הוצרכו לרשותו של פרעה הרשע. מפני שבהיעדר כח התורה עדיין נתונים הם לשליטת הקליפה הטמאה, שהוא פרעה הרשע.

וזה שאמר הכתוב (דברים טו, א) "שמור את חודש האביב... כי בחדש האביב הוציאתי את ישראל ממצרים לילה". לילה הוא זמן חושך ואפילה, ואומר משה לבני ישראל שעליהם לזכור כי היו הם שרויים במצרים בחושך רוחני ללא אור של תורה וללא מצוות. ועקב כך הייתה טומאת פרעה שולטת בהם והוצרכו ליטול רשות ממנו, כי עיקר הכנעת הקליפה בא מכח התורה הקדושה. וכשאין תורה - נשלט האדם על ידי כוחות הרשע המרימים ראשם, והוא נכנע תחת ידם. ומכאן יבינו שכדאי להם להדבק בה' יתברך ובתורתו הקדושה ולקיים את רצונו, כי רק התורה תגן בעדם מפני האויבים הרוחניים והגשמיים המקטרגים עליהם, לפי שהתורה היא אגוני אגנא ומצולי מצלא, ומכוחה באה הברכה לאדם.

וכל העוסק בתורה ומקיים את מצוות ה' - ניצול גם מן העניות, וברכת ה' תבוא בגבולו. וכמו שנאמר בפרשה (שם טו, ד) "אפס כי לא יהיה בך אביון כי ברך יברך ה'". שואל רש"י, ולהלן הוא אומר "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ" (שם יא), אלא בזמן שאתם עושים רצונו של מקום - אביונים באחרים ולא בכם. וכשאין אתם עושים רצונו של מקום - אביונים בכם, עד כאן.

הרי לנו שברכת ה' היא תעשירי לכל מי שעושה את רצונו ה' יתברך ומקיים את מצוותיו, כי אז אין כח לחיצוניים המשטינים לשלוט בו, והוא נתון תחת חסותו והשגחתו הפרטית של ה' יתברך להגן עליו ולשמרו מכל פגע רע.

ויהי רצון שאהבת התורה תשכון בליבנו ונעסוק בתורה לשמה, ונקיים את כל מצוות ה' ברוצן ובשמחה כעבד נאמן המשתוקק לשרת את אדונו ולעשות רצונו, ואז זוכה שברכת ה' תלווה אותנו בכל אשר נעשה, אמן ואמן.

"שמור את חדש האביב ועשית פסח לה' א-להיך כי בחדש האביב הוציאתי את ישראל ממצרים לילה" (דברים טו, א) כתוב רש"י וכי בלילה יצאו, והלא לא יצאו אלא ביום שנאמר (במדבר לג, ג) "ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים". אלא לפי שבליילה נתן להם פרעה רשות לצאת שנאמר (שמות יב, לא) "ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי", עד כאן.

ומדרש זה תמוה מאוד. וכי בני ישראל יצאו ממצרים על פי רשותו של פרעה, הרי הקב"ה שלח בו ובעמו מכות גדולות ונאמנות והוכיח למצרים ולפרעה בעשר המכות ששלח להם - את כוחו הגדול ואת זרועו הנטויה, וכי הוא השולט היחיד והבלעדי על כל סדרי מעשה בראשית. ובמכת בכורות כשראה פרעה שחבר חדה מונחת על צווארו, שהרי אף הוא היה בכור - תיכף ומיד בעל כורחו ושללא בטובתו, הסכים לשחרר את בני ישראל מתחת ידו. והשאלה הנשאלת היא, הלא ייקרא נתינת רשות, וכי הדבר היה תלוי ברצונו הטוב? ובכלל מהו הצורך בנתינת רשותו של פרעה, הלא כל יציאתם של בני ישראל ממצרים הייתה מלווה בניסים ונפלאות, באותות ובמופתים. אם כן לשם מה הוצרכו בני ישראל לקבל רשות מפרעה כדי לצאת מארצו, האם מבלי רשותו לא היה בכוחם לצאת?

עוד מדובר בפרשה על עניין מאכלות אסורות. "לא תאכל כל תועבה זאת הבהמה אשר תאכלו... אך את זה לא תאכלו". (שם יד, ג-ז) מדוע באמת אסרה עלינו התורה לאכול חלק מן הבהמות, מדוע לא להתיר את כולם באכילה - מהו העניין בדבר?

וכדי לתרץ את הקושיות הללו, יש להתבונן מעט בתחילת הפרשה. "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה"; לכאורה יש להבין וכי אפשר לראות בעיניים בצורה מוחשית את הברכה ואת הקללה, אם כן מהו לשון "ראה"? וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, כי משה רבנו ע"ה אומר לבני ישראל שיתכלו ויביטו עליו, "ראה - אנכי" שיתבוננו בו ויראו כי מי שדבק בתורה הקדושה, הרי לאלו דרגות עצומות יש בכוחו להגיע. הנה זכה משה רבנו ע"ה לדבר עם השכינה הקדושה פנים מול פנים, ועלה למרום ושהה במחיצת המלאכים ארבעים יום וארבעים לילה, והגיע לפסגת המעלות הרוחניות - והכל בזכות שעסק בתורה הקדושה, וקיים את רצונו ה' יתברך. אם כן כדאי גם לבני ישראל לצעוד בדרך הוזה ולדבק בה' יתברך ובתורתו הקדושה.

כמובן שאין בתוכחה זו עניין של גאוה חלילה, כי משה רבנו דיבר עמהם מספר ימים לפני פטירתו "ואין שלטון ביום המוות" - בשעות שכאלה לא נתפסת גאוה בלב האדם. לכן החל משה רבנו ע"ה לספר בשבח עצמו ואמר להם "ראה אנכי" שיתבוננו בני ישראל במעלותיו, ויקנאו במעשיו הטובים בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה".

ומן הטעם הזה אסרה עלינו התורה הקדושה מאכלות שונים למיניהם, והתירה לנו אכילת דברים מסוימים בלבד כדי להעמיד את האדם במבחן ולבודקו האם אכן באמת הוא עבד נאמן לאדונו. האם מוכן הוא לשמוע אל מצוותיו

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

אברכי הכולל מחזיקים לך את העסק!

בעיר רחובות מתגורר אמן בשם 'בר עמי'. את יצירותיו המקוריות הוא מניח בכספת בארצות הברית, ואת ההעתיקים ('ליתוגרפיה') הוא מוכר כשהם ממוסגרים וממוספרים.

מספר האמן, שבאחת מהרצאותיו ניגשה אליו בסיום ההרצאה אישה מבוגרת, וביקשה את יצירתו בנושא הצדקה. הגיש לה את מבוקשה, דקות ספורות אחר כך חשה האישה שלא בטוב. לאחר שהתאוששה וההמולה סביבה שככה, שאל אותה האמן מה קרה?

היא הראתה לו את המספר הסיפורי של התמונה שמכר לה: 991.

נו, מה ההתרגשות הגדולה?

הפשילה האשה את שרוללה, והראתה לו שעל זרועה חרוט המספר 991, 'מזכרת' מהנאצים יימח שם, שחרטו לה בהיותה באושוויץ, והסבירה כי צירוף המקרים מאוד ריגש אותה.

"ומדוע באמת החלטת לקחת דווקא את התמונה הזאת של הצדקה?", הוסיף האמן ושאל. והאישה הסבירה שנושא זה מאוד קרוב ללבה. עוד בחוף לארץ, לפני השואה, היתה מתעסקת רבות בנושא זה, של איסוף כספי צדקה וחלוקתם לעניים, וגם אחרי השואה היא מתעסקת בענייני צדקה, לכן נושא זה 'מדבר' אליה מאוד. אמר לה: "גברת, לידיעתך 'צדקה' היא בגימטריה 199, כשאת הגעת אל מחנה ההשמדה של הנאצים יימח שם, השטן עצמו רשם לך על היד את הגימטריה של 'צדקה' - 199, כביכול רצתה ההשגחה לומר: 'גברת זו לא לגעת, היא מוכרחה להינצל! כי צדקה תציל ממות!'".

בגמרא במסכת בבא בתרא (ז, ב) מבואר, כי תלמידי חכמים אינם צריכים שמירה, ועל כן אינם צריכים להשתתף בהוצאות שמירת העיר, אשר היא מיותרת לחלוטין מבחינתם.

הרי לנו, שאף שלכאורה נראה שתלמידי החכמים הינם בבחינת 'מושפעים', והיינו שהם צריכים שיתמכו בהם ויחזיקו את ידם, לאמיתו של דבר לא כך הם פני הדברים. לאמיתו של דבר, ההיפך הוא הנכון: תלמידי חכמים הם אשר אינם זקוקים לשמירה, אלא אדרבה, זכותם יכולה להגן על סביבתם ולהשפיע טובה על אחרים. לכן, כאשר אנו תורמים כסף או מסייעים לתלמידי חכמים, אל לנו להרגיש שאנו 'תומכים' בהם, הן אמנם זכות החזקת תורה גדולה היא עד למאד, אולם לאמיתו של דבר ה'תומכים' הם דווקא תלמידי החכמים, אשר בזכותם אנו מתקיימים! בזכותם כל השפע יורד לעולם!

בענין זה סיפר המגיד רבי שלמה לוינשטיין שליט"א, מעשה ששמע מהאחים גיטלר, בעליהן של שתי חנויות ספרים: האחת בבני ברק והשניה בירושלים. החנות בבני ברק מניבה רווחים נאים, החנות בירושלים לעומת זאת, ממוקמת במיקום גרוע, ומטבע הדברים אין בה תנועה ערה של קונים. אמנם החנות אינה גוררת הפסדים, אולם גם רווחים כמעט ולא מפיקים ממנה.

בשלב מסוים, חשבו האחים להעתיק את מיקומה של החנות אל רחוב 'מלכי ישראל' עצמו, אולם לאחר שיקול דעת הגיעו למסקנה שהדבר עלול להזיק לחנויות הספרים האחרות שנמצאות בגאולה, וליצור תחרות בלתי הוגנת. מצד שני, להשאיר את המצב כמות שהוא - גם זה לא הגיוני כל כך. ובכן, מה עושים?

החליטו האחים להיכנס ולהיוועץ במרן רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, וכך הם אמנם עשו. הם סיפרו על מצב החנות, הסבירו מדוע הינם רוצים להעביר את החנות למיקום אחר, וגם הוסיפו שאחד השיקולים להחזקת החנות - הוא מאחר והיא מחזיקה שלושה בתי אברכים, אשר נשותיהם עובדות בה. מאחר והחנות אינה גוררת הפסדים, סברו האחים כי יתכן שראוי להמשיך ולהחזיקה, ולו כדי שלא לקפח פרנסתן של הנשים הללו.

אלא שכאשר הם הציגו את השיקול הזה בפני הרב שטיינמן, ואמרו שהחנות 'מחזיקה' שלושה בתי אברכים, מיהר הגאון להגיב בתמיהה ושאל: "מה אתם מחזיקים?" האחים סברו שהרב לא שמע את דבריהם כראוי, ולפיכך חזרו ואמרו שהם מחזיקים שלוש משפחות אברכים. אולם הרב שטיינמן שמע היטב כבר מלכתחילה, אלא שצרם לאזונו הביטוי 'מחזיקים משפחות אברכים'.

"מי אמר לכם שאתם מחזיקים אותם? אולי הם מחזיקים אתכם?" הוא שאל והוסיף: "אינכם יכולים לדעת, האם הסיבה בגללה מצליחות החנויות בבני ברק, אינה משום שהן מספקות פרנסה לשלוש נשות אברכים בירושלים!".

הצדיק פעל בשמים

ארע עימי ובאחת הפעמים שעליתי להתפלל על קברי הצדיקים בעיר מרקש שבמרקו, התפללתי בין השאר גם על קברו של הצדיק רבי שלמה טמסות זיע"א.

כשהתבוננתי בשמו של הצדיק הרשום על גבי הקבר נזכרתי לפתע בחברי המתגורר בפריז, שאף שמו הוא 'טמסות' כשמו של הצדיק, משום כך החלטתי להתקשר אליו ולומר לו שאני מתפלל בעבורו, שאם הוא מצוי בבעיה או בקושי מסוים - זכות הצדיק תגן בעדו ובעזרת ה' העניינים יפתרו על הצד הטוב ביותר.

לצערי הרב, ידידי לא ענה לשיחתי ועל כן השארתי לו הודעה בתא הקולי ובה תוכן הדברים אותם חפצתי לומר לו.

למחרת התקשר אליי

ידידי טמסות היו וסיפר לי בהתרגשות: "כבוד הרב, בשעה שהתקשרת אליי הייתי בעיצומה של פגישה חשובה עם ספק גדול שהחליט על פי עצת עורך דינו משום מה להפסיק לספק לי סחורה, דבר אשר היה עלול לגרום לי להפסד ממון רב.

אך לפתע, ללא כל הודעה מוקדמת, נכנס המנהל של אותו ספק לחדר, וביקש ממנו לעצור את הדין ודברים לגבי ביטול החוזה, ובמקומו לחדש איתי את החוזה ואף להכפיל אותו. כל זאת מבלי שתהא לך כל סיבה הנראית לעין".

כך סיפר ידידי, והמשיך:

"כבוד הרב, לאחר ששמעתי את הודעתך שהתפללת עלי כבר לא נותר בלבי כל ספק לך שהיה זה בזכות תפילתך באותה עת בקברו של הצדיק אשר פעל למעני בשמים וסייע בידי לבל יגרם לי הפסד כספי גדול".

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ענייה סערה לא נחמה" (ישעיה נ"ד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אפילו אם אין מתכוין

איסור רכילות הוא אפילו אם אין מתכוין ברכילותו להכניס שנאה בלבו על אותו פלוני, ואפילו אם גם לפי דעתו כדן עשה פלוני, שדיבר עליו, או עשה לו המעשה הזה. אפילו הכי אם הוא משער, שעל ידי זה תכנס שנאה בלב שמעון על יהודה, נחשב זה לאיסור.

מִן הָאוֹצֵר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התפילה - במקום קבוע!

"כי אם במקום אשר יבחר ה' שם תעלה עולותיך" (דברים יב, יד)

יש להבין מדוע באמת אוסרת התורה להקריב קרבנות במקומות אחרים, הרי עיקר המטרה בהקרבת הקרבן היא כדי שעל ידי ההקרבה יתקרב האדם לה' יתברך. אם כן מדוע דרוש לזה מקום מסוים וקבוע דווקא בבית הבחירה, ומה פסול בכך אם יקים לו האדם במה במקום כלשהו ושם יקריב את קרבנותיו?

עוד יש להבין. מדוע בית המקדש נקרא בלשון "מקום", מדוע לא הזכירה התורה מפורשות את שם המקום?

והנראה לי לומר בזה, כי בית המקדש אשר התורה מדברת עליו, אינו רק בית המקדש השוכן בהר המוריה, אלא יש בו רמז גם לבית המקדש הפרטי של כל אדם ואדם השרוי בתוך ליבו. גופו של האדם גם הוא נחשב כמקדש מעט וכמשכן ה', וכמו שנאמר (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ודרשו חז"ל (בשם האלשיך הקדוש) שהקב"ה שוכן בתוכו של כל אחד ואחד. לכן צריך הוא להכשיר את לבבו ולקדש את עצמו כדי שגופו יהא ראוי לשכינה שתשכון בתוכו.

ולכן בית המקדש נקרא בלשון "מקום" שזה רומז על האדם, שהיכן שהוא נמצא - שם הוא מקומו, שהמקום מתעלה ונעשה חשוב על ידי כוחו הרוחני של האדם. וככל שיתעלה ויתקדש ברוחניות - כך גם מקומו ייפך להיות מקום מקודש, וכמו שאמרו חז"ל (תענית כא, ב) לא מקומו של האדם מכבדו, אלא האדם מכבד את מקומו.

נמצא שכל עבודת בית המקדש מהווה רמז לעבודת האדם. לכן ציוותה התורה שכל עבודת המקדש יצטמצמו אל מקום אחד קבוע ומסוים, ואסרה התורה על האדם להקריב את קרבנותיו בכל מקום אשר ירצה כי אז הקרבנות יתחשב לו כארעית הבאה כלאחר יד. ומכאן ילמד גם לעבודת ה' הפרטית שלו שתהא עבודה קבועה ושיהא החלטי וברור במלאכת עבודת הקודש. ואסור לו להיות ארעי ולעבוד את ה' יתברך היכן שנראה בעיניו לנכון ומתי שליבו חפץ. וזהירות מרובה דרושה בדבר שלא יפסח על שתי הסעיפים - שפעם הוא הולך בדרך ה' ופעם - לא. אלא במשך כל ימי חייו יהא דבק בה' יתברך ובתורתו באופן קבוע והחלטי ויקבל על עצמו שלא יטוש את דרך החיים לעולם.

גם תפילתו של האדם צריכה להיות במקום קבוע וכמו שאמרו חז"ל (ברכות ו, א) כל הקובע מקום לתפילתו - א-להי אברהם בעזרו. כי כאשר הוא מייחד לו מקום, ואינו מתפלל תפילה ארעית כלאחר יד - היכן שנראה בעיניו, הרי בזה הוא מגלה עד כמה התפילה חשובה ויקרה בעיניו. וכיום שבעוונותינו הרבים חרב בית המקדש ובטלה עבודת הקרבנות, הרי שהתפילה במקום קבוע באה במקום הקרבנות שהוקרבו במקום הקבוע שבמקדש, וקביעות זו עליה להיות אבן יסוד בעבודת ה', שיהא האדם קבוע ומחובר לדרכו האמיתית אשר בה בחר ויצעד בה במשך כל ימי חייו.

פניני הפרשה

גודל התוכחה אינה תלויה בכמות השומעים

"ראה אנכי נתן לפניכם היום" (דברים יא, כו)

"אפילו אם יודע המוכיח כי מכל המקשיבים ללקחו יושפע רק אדם אחד ויחיד - אמר רבי חיים מוורמזא - אל ימנע את דבריו מן הצבור, שכך מצינו למשה רבינו שדיבר בפני כל ישראל ואמר להם 'לפניכם' לשון רבים, וגם 'ראה' לשון יחיד.

אמנם הוא דיבר לפני ככל עם ישראל, אבל דבריו היו מכוונים אל היחיד, ולו הוא אמר 'ראה'.

התלמיד שלך הוא הבן של המלך!

"בנים אתם לה' א-להיכם" (דברים יד, א)

רבי יעקב ניימן זצ"ל, ראש ישיבת 'אור ישראל', סיפר את הסיפור הבא:

פעם נכנסתי בשבת קודש אל מו"ר הרב משה רוזנשטיין זצ"ל, משגיח ישיבת לומז'ה, וראיתי שהוא בוחן בחומש ילד שלומד בתלמוד תורה. שאלתי אותו: 'של מי הילד הזה?', הוא לחש לי באזני: 'הוא ילד של הקב"ה!'

הוא הבין שאני מתפלא שאינו עונה על שאלתי, והמשיך ואמר לי: 'אילו הייתי אומר לך שהוא ילד של חיים היית יודע מי הוא הילד, ואם אני אומר לך שהוא ילד של הקב"ה, אתה לא יודע של מי הילד?'

"הגישה של מי שמחנך ילדי ישראל, צריכה להיות שהוא מחנך ילדים של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, כפי שנאמר: 'בנים אתם לה' אלוקיכם', ולא כמי שמחנך את הילד של חיים או אהרן. וכשם שבכל הליכותיו של אדם צריך הוא לקיים 'שויתי ה' לנגדי תמיד', כך גם כאשר הוא מלמד ילד אחר, צריך לשוות נגד עיניו שאביו של ילד זה הוא הקב"ה. מחשבה זו תעניק למחנך סבלנות לתלמידים, והטיפול בהם יהיה שונה לגמרי.

הקירבה והיחס מצדיקים את הטומאה למת

"בנים אתם לה' א לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת"

(דברים יד, א)

על הקשר בין "בנים אתם לה' א-להיכם" לבין "לא תתגדדו" (שלא תחתכו את בשרכם) "ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת" (שלא תתלשו את שערכם מתוך צער ואבל) עומד רבי דוד בן מויאל זצ"ל ב'קונטרס זיכרון דברים'.

שהרי כבר כתב רבי יהודה רוזאניס בספרו 'פרשת דרכים' כי לישראל יש דין בנים לקב"ה, שאם לא כן, כיצד עתיד הוא להחיות מתים - והלא כהן הוא, כמבואר בגמרא מסכת סנהדרין (דף לט, א)? אלא ודאי כיון שישאל נקראו 'בנים' למקום (אבות ג, יד) הרי שיכול הוא להיטמא להם, כמו כל שבעת הקרובים.

ומעתה, זהו שאמר הכתוב "בנים אתם לה' א-להיכם", וממילא יכול הקב"ה להיטמא אליכם כדי להחיותכם בתחיית המתים, אשר על כן "לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת", שכן המוות הוא עניין זמני ואינו מוחלט.

ליומיים. בארוחה המפסקת לא תאכל בשר ולא תשתה יין. ביומיים הללו תטבול בבוקר ובערב. "אעשה כאשר דיברת", הבטיח הרב.

"לך לשלום, אמר השי"ח, וביום השלישי אודיעך מהו הסוד הנורא".

הלך רבי משה גלאנטי לביתו, וצם במשך שלושה ימים, ובבוקר לאחר התפילה החיש פעמיו אל השי"ח.

השי"ח חרד לקראתו, ולאחר שווידא שהרב קיים את התנאי ואף הוסיף עליו, אמר: "בוא נטבול בטרם נבוא למקום הקודש".

לאחר שטבלו הגיעו לביתן מלכותי עם שער כסף מגולף בפיתוחי חותם. השי"ח הוציא מכיסו מפתח כסף ואמר: "היזהר להיכנס לביתי במורא, כמוני".

הוא פתח את הדלת, ואז התגלה אולם מפואר ביותר, וממול תלויה פרוכת רקומה באבנים טובות ומרגליות. השי"ח נכנס בחדרה והשתחוה שבע פעמים כנגדה.

הרב חרד מאוד, פן יש שם עבודה זרה. השי"ח פנה אליו בקול נמוך: "קרב אל ההיכל, הסט את הפרוכת, ותמצא את מבוקשך!"

הרב קרב, הסיט את הפרוכת ולפניו נגלו דלתות זהב משובצות יהלומים. הוא פתח אותן וראה לוח זהב מרהיב ובו מגולפת צורת המנורה ומעליה חרוט: "שיתיה ה' לנגדי תמיד", כאשר אותיות שם הוי"ה היו גדולות יותר.

השי"ח הביט בפניו המשתאות של רבי משה ואמר ברעדה: "דע לך, רב היהודים, שאותיות גדולות אלה הן שמו של הבורא הכל יכול, שברא את העולם יש מאין ומקיימו גם עתה". השי"ח היה סבור שהיהודים אינם יודעים רו זה...

"ועוד דע לך, שכאשר בא אדם ומבקש שאתפלל על חולה, המשיך השי"ח, אני טובל ומגיע לכאן ביראה ומתפלל לפני ההיכל. בסיום תפילתי אני מסיט את הפרוכת ופותח את הדלתות. אם אני רואה שאותיות השם מאירות מעל מנורת הזהב, אני יודע שהחולה יתרפא, ואם הן כבויות, מובטחני שימות".

חזר הרב לביתו והתייפח בלב נשבר!

"אוי לנו מיום הדין! אם גוי זה, מתוך שידע שזה שמו של ה', עשה לו כבוד כה גדול וירא מפניו, וזכה בשל כך לכבוד ויקר, אנו בניו של המקום וקוראי שמו, מה היה עלינו לעשות, וכמה היה עלינו לחרוד, ובפרט בהזכירנו את שמו הגדול, ולמה היינו זוכים, אילו היינו יראים כך מפני קדושת שמו יתברך ומכבדים אותו כראוי..."

חכמת האלוקות?"

"תהילה לה', בקי אני מעט באותה חכמה", השיב רבי משה גלאנטי.

"נא למדני חכמה זו עד תכליתה", ביקש השי"ח.

"חכמה זו עלתה לי ביוקר רב, אמר הרב, ולכן לא אלמדה בחינם".

"ידיעה זו חוצצת ביני לבין שלמות ההשגה", אמר השי"ח,

"אמור לי את שורך, ואוכל לתת לך ממון ככל שתחפוץ".

"חלילה לי למכור את החכמה תמורת ממון, אמר הרב, אני מוכן ללמדה רק תמורת חכמה אחרת".

"ומה היא? תמה השי"ח".

"מכיר אתה בחולים אשר התפללת עליהם, אם יחיו ואם לאו. חכמה זו נעלמת ממני. אם תלמדני אותה, אלמד אותך את חכמת האלוקות".

"הקשית לשאול, קדרו פני השי"ח, לא אוכל לגלותה לשום נברא".

"אם כך, אמר ר' משה גלאנטי, גם אני לא אוכל לגלות לך את החכמה השביעית!"

"אבותי השביעוני שלא אגלנה בעד שום הון שבעולם".

"אין אתה מוכרה בעד ממון, הצטדק רבי משה גלאנטי, אלא מחליפה אתה בחכמה אחרת. אבותיך לא השביעוך על דעת כן".

לאחר הפצרת הרב, נעתר השי"ח ואמר: "אם כן, שמע בקולי. לך לביתך וקבל על עצמך תענית

"ליראה את ה' א-להיך כל הימים"

(דברים יד, כג)

בשיחת חיזוק שנשא מרן רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל, בפני עשרות בעלי עסקים מארה"ב שהגיעו לישראל ללמוד ולהתחזק, הוא ציטט את המשל הידוע של "נפש החיים" על שני שומרי המלך, אחד שומר הכתר ואחד שומר הרפת. וכמובן שעל שומר הכתר מוטלת אחריות עצומה שלא תהיה שום שריטה בכתר ואחריותו הרבה יותר גדולה, וכך הוא גם תפקידו להראות שבכל דרכינו ומעשינו נרבה כבוד שמים.

אחד הסיפורים המופלאים בנושא זה, סופר על רבי משה גלאנטי זצ"ל, מי שכיהן כראש רבני ירושלים, נודע בצדקתו וחסידותו, לבד מפקחותו ושליטתו ברמה בשבע החכמות; חכמת ההיגיון, המספר, המידות, הטבע, התכונה, הניגון וחכמת האלוקות.

לא היה כמוהו בדורו, פרט לשי"ח ערבי שגם הוא התמצא בשבע החכמות. ויתירה מכך - מי שהיה חולה בביתו, בא לשי"ח וביקש ממנו להתפלל לרפואתו. השי"ח התבודד שעה קלה, וקבע "זה יחיה" או "זה ימות", ותמיד קלע למטרה, כמו המסופר, להבדיל, על רבי חנינא בן דוסא.

כאשר הגיעו הדברים לאוזני רבי משה, תמה ואמר: כיצד ייתכן שנגלו לפני הגוי תעלומות ספרי החיים וספרי המתים, ואפילו יהודים משחרים לפתחו?!

הלך הרב לבית השי"ח. הלה קיבלו בכבוד גדול, וכאשר התיישבו אמר: "שמעתי עליך כי איש חכם אתה. האם יש לך ידיעה בחכמת ההיגיון?"

הרב השיב כי ה' חננו מעט באותה חכמה. השי"ח החל לחוקרו, וראה כי כל הגיונו הוא כאין וכאפס לעומת היגיון הרב.

הוא ביקש ללמוד ממנו עוד ועוד עד שהיום העריב.

למחרת נכסף השי"ח לחכמת המספר, ושלח את מרכבתו להביא את הרב את טירתו. הם נשאו ונתנו בחכמת המספר, ושוב נוכח השי"ח שאין חקר לחכמת הרב. וכך נפגשו מדי יום ורבי משה החכים את השי"ח בשאר חכמות העולם.

לבסוף השי"ח שאל: "האם יש לך ידיעה בחכמה השביעית, הלא היא

הילולא דצדיקיא

לקראת יומא דהילולא של הצדיקים
לבית משפחת פינטו זיע"א כ"ק המלו"ץ
בנם של קדושים וטהורים מגזע אראלים ותרשישים

רבי משה אהרן פינטו זיע"א
ולמעלה בקודש כ"ק המלו"ץ הצדיק הקדוש
רבי חיים פינטו זיע"א

יערכו תפילות על הכלל ועל הפרט בציונים הקדושים
בהשתתפות מניין מתפללים שיערכו תפילות
עבור כלל עם ישראל, ליטועה והצלחה,
לבריאות ופרנסה טובה לחיים טובים ולשלום.

בעקבות מספר הנגיף תינתן אפשרות להזכרת שמות בהילולא.
המעוניין ישלח את השמות לברכה בדוא"ל: kolhaim@hpinto.org.il